

При надії

КУПИТИ

Кого вона носить під серцем?

Роман «При надії» ліг в основу сценарію до дванадцятого сезону телесеріалу «Американська історія жаху».

Анна Олкотт відчайдушно мріє про дитину. Однак поєднувати успішну кар'єру актриси та процес ЕКЗ доволі складно. Якоїсь миті Анна починає переконувати себе, що хтось навмисне перешкоджає її спробам завагітніти і заради цього готовий піти на будь-що.

Наприклад, ліки, які Анна ввечері поклала до холодильника, уранці опиняються на столі і, відповідно, вже не придатні до споживання, або її забувають попередити, що в лікаря змінилися приймальні години. Утім, ніхто, навіть її чоловік, не вірить у стороннє втручання.

Ситуація погіршується, коли лікар повідомляє, що в Анни стався викидень, тоді як жінка відчуває, що всередині неї зароджується нове життя. Примарні підозри переростають у пряму загрозу, коли її починають переслідувати... Анна ставить собі запитання: хто росте в неї під серцем і чому ніхто не вірить їй?

Моторошно... Про найбільші страхи вагітних
і неприпустимість їх ігнорування.

Publishers Weekly

ПРИ НАДІЇ

ДАНІЕЛЬ
ВАЛЕНТАЙН

КСД

DANIELLE VALENTINE

DELICATE CONDITION

A Novel

ДАНІЕЛЬ ВАЛЕНТАЙН

ПРИ НАДІЇ

Роман

ХАРКІВ 2024 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0914-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Valentine D. Delicate Condition : A Novel / Danielle Valentine. — London : HarperCollinsPublishers, 2024. — 432 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Федай*

Валентайн Д.

В15 При надії : роман / Даніель Валентайн ; пер. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 432 с.

ISBN 978-617-15-0789-0

ISBN 978-1-72827-688-5 (англ.)

Анна Олкотт відчайдушно мріє про дитину. Однак поєднувати успішну кар'єру актриси та процес ЕКЗ доволі складно. Якоїсь миті Анна починає переконувати себе, що хтось навмисне перешкоджає її спробам завагітніти і заради цього готовий піти на будь-що. Наприклад, ліки, які Анна ввечері поклала до холодильника, уранці опиняються на столі і, відповідно, вже не придатні до споживання, або її забувають попередити, що в лікаря змінилися приймальні години. Утім, ніхто, навіть її чоловік, не вірить у стороннє втручання.

Ситуація погіршується, коли лікар повідомляє, що в Анни стався викидень, тоді як жінка відчуває, що всередині неї зароджується нове життя. Примарні підозри переростають у пряму загрозу, коли її починають переслідувати...

УДК 821.111 (73)

© Rollins Enterprises, Inc., 2023

© Depositphotos.com / Soyka564, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Роман «При надії» містить сцени викидня та пологів, виживання у разі онкологічних захворювань і неявну загрозу тваринам

*Усім, хто пережив
вагітність, втрату дитини, безпліддя або пологи.
І тим, хто повірив їм,
коли вони казали, що це болісно.*

До жінки промовив:

«Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти...»

Буття 3:16

Пролог

Усі матері мають дещо спільне — біль.

Можливо, саме тому існує так багато забобонів щодо вагітності. Не ходи на цвинтар, бо твоє дитя помре малим. Птахи кружляють — на лихо. Уникай великих водойм, якщо не хочеш втратити дитину. Зав'язуватимеш петлю на шиї — і твоя дитина задихнеться через обвиття пуповини. Гадаю, глибоко в душі всі ми віримо, що темрява мінлива, і її легко можна задобрити маленькими подарунками. Жінки народжують, як говорить мій улюблений забобон, здебільшого під час повного місяця, ніж за будь-якої іншої фази місяця. Перетворюючись на матерів замість вовків. І виють як дикі звіри.

Я вважала, що моя історія пологів буде звичайнісінькою. Після всього, що я пережила, аби дістати свій маленький рожевий плюсик — омріяний позитивний результат тесту, — я гадала, що всесвіт дещо винен мені. Принаймні до тієї ночі. Ночі, коли вона забралася до мене в ліжко.

Я вже засинала, коли матрац піді мною ворухнувся, тож ледь помітила, як чиясь рука обвила мою талію, торкнувшись живота. Та частина мого мозку, яка ще була притомною, припустила, що це рука мого чоловіка. Але потім вона підсунулася ближче, своїми худими стегнами вперлася в мене ззаду, і поступово я почала усвідомлювати, що її тіло вужче, легше за тіло мого чоловіка. Відчула, як на потилиці волосся стало дибки, але я досі була надто сонною, щоб ворухнитися.

А потім я почула її голос. Вона прошепотіла мені на вухо єдине слово:

— *Дитинко.*

І тоді раптом я чітко усвідомила, що зі мною в ліжку не мій чоловік. Я закричала й підвелася, але було темно, і вона вибігла з кімнати й помчала сходами вниз, перш ніж я встигла добре її роздивитися.

Лише згодом я помітила, що єдина світлина нашої ненародженої дитини теж зникла. Вона забрала її з тумбочки, поки я спала.

Гадаю, тоді я і зрозуміла, що все буде погано. Це був наче знак, передвістя. Хіба старі жінки не розповідали, що станеться з твоєю дитиною, якщо її світлину вкрадуть? Я пригадала жахливі історії, які любила слухати ще в юності: про фей, які крали немовлят з ліжечок

і підкладали дерев'яних ляльок; відьом, які обіцяли виконати бажання в обмін на первістка; хижих птахів, які хапали немовлят і відлітали. Історії, які розповідали жінки та матері. Історії, в які ніхто більше не вірив.

Тоді я ще не знала, що неускладненої вагітності не існує. Ми всі віддаємо щось в обмін на наших дітей. Майже кожна людину на цій планеті вітав жіночий крик.

1

Мій чоловік ніколи не телефонував мені. Я завжди жартувала: він не вміє користуватися телефоном. Він єдиний технар у світі, чия модель айфона досі однозначного числа. Але того ранку Декс телефонував тричі: о 6:55, 7:01 та 7:02, тож я зрозуміла, що щось пішло геть не так.

Я приймала душ. Струмінь води бив в обличчя, потрапляв у вуха, заглушаючи телефон, що вібрував на мармуровому столику. Потім я стояла мокра на кахлях і дивилася на ті три дзвінки. На думку спадали всі жахи, які тільки можна уявити, коли твій чоловік телефонує тобі стільки разів поспіль: крихітний літак, яким він летів цього ранку, розбився або падає, він загинув або помирає, телефонував, щоб попрощатись, а я прогавила дзвінок і більше ніколи не почую його голосу. Частина мене навіть подумала, що, може, я на це заслуговую. Усе йшло надто добре, і зі мною давно вже мало статися якесь лихо.

— Куди ти в біса поділася? — гримнув він, коли я перетелефонувала йому о 7:04. Його зазвичай низький, невимушений голос лунав роздратовано, і це, як не дивно, мене заспокоїло. Він не гримав би на мене, якби помирав.

— Зараз вдягаюся. Що сталося?

Живіт болів нестерпно. Поки ми розмовляли, я відтягнула пояс штанів для йоги і побачила синці від ін'єкцій. Їх було три, і кожен темний, мов смуга бруду, завширшки з відбиток долоні на моєму трохи здутому черевці. Наче щось було всередині мене, якесь створіння штовхало руками вгору просто під шкірою, намагаючись вирватись.

— Ти ще вдома? — запитав Декс. Він був явно роздратованим. — Ти мала бути тут за годину до приймання, чи не так?

Мене опанував напад параної, але нагадала собі, що розпланувала цей ранок до останньої хвилини, останньої секунди. Я розмовляла з Корою, реєстраторкою в клініці репродуктивного здоров'я «Ріверсайд», лише вчора вранці й упевнилася, що записала час правильно. Завела три будильники. Заторів на дорогах не було, і моя подруга Джорджія — єдина знайома в місті, яка мала автівку — тільки-но надіслала мені смс, що вже їде по мене. Лишалось щось одягти і вирушати. Я мала чимало часу.

— Я зможу дістатися туди менше як за годину. Виходжу за п'ятнадцять хвилин.

— Лікар *почне* приймати о восьмій, Анно. Ти мала бути тут десять хвилин тому.

Холодна чіпка паніка охопила мене, поки я подумки рахувала години, розмірковуючи: «Ні, ні, ні».

— Ні... я записала час, коли маю бути в клініці, у свій календар.

Я намагалася пригадати точний час, який призначила мені Кора, коли я телефонувала їй, але марно. Єдиний перевірений спосіб впорядкувати дати й час — це вносити їх до свого онлайн-календаря. Цей запис був єдиним у моєму розкладі, крім прибуття Декса з Сан-Франциско. Учора я двічі перевірила, перш ніж лягти спати. *Тричі* перевірила. Налаштувала нагадування. Записала великими літерами: «БУТИ В КЛІНІЦІ О ВОСЬМІЙ!!!»

— Мабуть, неправильно записала, — наполягав Декс.

— Ні, — сказала я. — Упевнена, що правильно.

— Найімовірніше, що ні, бо ти мала бути тут о *сьомій*. Боже мій, Анно! Ми говорили про це... забудь. Як швидко ти зможеш приїхати?

Я відповіла не одразу. Не могла я припуститися такої очевидної помилки, *дурної* помилки. Я вже каталася на американських гірках ЕКЗ¹. Тож я навчена гірким досвідом.

Сьогодні вранці в мене мала бути операція з забору яйцеклітини — імовірно, найважливіша процедура в ЕКЗ. Украй важливо було правильно дібрати час, інакше я ризикувала втратити свій шанс. А це означало, що доведеться починати все спочатку: тижні контрацепції та дві-три ін'єкції щодня, синці завбільшки з кулак на животі, стегнах, щоденні забори крові та УЗД в клініці.

Я вже двічі проходила цей етап. Цей третій курс позбавив мене останніх сил, що лишалися. Тож варто докласти зусиль, щоб усе вийшло.

— Вже їду, — сказала я Дексу. Він зітхнув, і я чула, як він прибирає слухавку від рота, сподіваючись, що я не відчую розчарування. Я уявила, як він чекає на мене у фое клініки «Ріверсайд», сонний через зміну часових поясів, у темних джинсах і випрасуваній білій сорочці, яку завжди вдягав на зустрічі з інвесторами, та зі шкіряною дорожньою сумкою біля ніг. Йому довелося летіти всю ніч, щоб встигнути на восьму, коли почнуть приймати, а в літаках він ніколи

не міг заснути. А сьогодні Декс мав здавати сперму, тож варто було відмовитися від «Амбієну»² чи келиха вина. Напевно, він був виснажений.

— Анно... — почав він, але я поклала слухавку, перш ніж він скаже мені, що все безнадійно і я вже надто запізнилася. Я це з'ясую.

Неможливо кудись швидко дістатися в Нью-Йорку, особливо з Бруклін-Гайтс, де ми мешкали. А клініка розташовувалася аж у верхньому Вестсайді, щонайменше сорок п'ять хвилин автівкою. І якщо немає заторів. То був один з рідкісних випадків, коли на метро було швидше — якихось сорок хвилин, якщо вдасться впіймати експрес.

Довелося згаяти кілька дорогоцінних секунд, риючись у гардеробі в пошуках єдиних джинсів, що досі налазили на мене. На мить я завагалася, перш ніж схопила справжній бюстгальтер із кісточками. Я була акторкою. Донедавна була відома завдяки культовому телесеріалу «Зачаровані», у якому знялася ще будучи підлітком. Щоправда, його скасували вже після двох сезонів. Відтоді я здебільшого була характерною акторкою. Коли мені було за двадцять, грала дивакуватих найкращих подруг, а після тридцяти перейшла на незугарних домогосподарок. І майже ніколи не була в головній ролі. Люди зазвичай впізнавали мене, але не могли пригадати — чи то з кіно, чи то з дошкільного закладу, звідки забирали свою доньку. Якщо вони знали, що я акторка, то я часто була «тією дівчиною з того телесеріалу — впізнаєш, коли побачиш».

Усе змінилося на початку цього року, коли мій останній проєкт — артхаузний фільм «Автор» — мав приголомшливий успіх. Я щойно повернулася з кількомісячного престуру, присвяченого прем'єрі цього фільму, а отже, відтепер ще більше моїх світлин з'явиться в інфопросторі, ще більше кліпів і гіфок гулятиме соцмережами. Це було сюрреалістично та дивовижно, але означало, що вже не можна розгулювати містом, не надягнувши бюстгальтера.

За кілька хвилин мені якось вдалось пробитися крізь собак, щоб вийти надвір і замкнути двері.

Я була настільки спантеличена, що, коли вперше побачила її, вона майже не справила на мене враження. Вона була наче тінь у кутку мого ока. Я подивилася на неї, мружачись від сонця, поки замикала ключем вхідні двері. У Нью-Йорку завжди можна було зустріти людей, які

ридають на публіці, розривають стосунки на залюднених перехрестях і цілуються у підземках. Сумніваюся, що помітила б її, якби не блакитна бейсболка, низько насунена на чоло, й величезні сонячні окуляри, що приховували пів обличчя. Схожі на ті, які носять справжні відомі актори, сподіваючись, що їх не впізнають. Не такі як я, а такі як Дженніфер Лоренс або Шивон Волш — хто не може з дому вийти, щоб до них не причепилися.

Жінка заворожено роздивлялася щось на тротуарі. Раптом підняла очі, побачила мене, миттєво відвернулась і, опустивши голову, хутко пішла геть.

Я помітила, на що вона дивилася, поки бігла тротуаром просто повз неї. Це було пташине гніздо. Найімовірніше, хтось збив його з дерева, і тротуар було засипано соломою та галузками. Єдине блакитне яйце розколось, на бетон пролився жовток з напівсформованим зародком.

Я швидко пішла геть, відчуваючи, як крутить живіт.

¹ Екстракорпоральне запліднення (або «штучне запліднення», *in vitro fertilisation*, запліднення «*in vitro*», «у пробірці») — процес, під час якого яйцеклітини запліднюються спермою поза організмом жінки. (Тут і далі прим. ред., якщо не вказано інше.)

² *Ambien* належить до класу заспокійливих лікарських засобів.

Наступні сорок хвилин промайнули наче монтаж: секунду тому я бігла Генрі-стріт із сумочкою, що плескала по стегну, аж раптом вже висмикувала з гаманця проїзний квиток на метро і спотикалася на сходах — авжеж, спотикалася. І, зрештою, підтюпцем вибігала сходами на 163-тю вулицю і казала собі подумки: «Будь ласка, нехай не буде запізно. Благаю, Господи, я зроблю все, що завгодно».

Поспішаючи я промчала повз плакат із моїм обличчям над сходами метро. Це була кіноафіша «Автора», на якій моя героїня скорботно визирала з вікна автівки — шкіра навколо очей зморщена, волосся сплутане та розхристане. На думку спало лише одне слово — майстерно.

За інших обставин я могла б дістати телефон і нашвидку сфотографувати. Досі було так дивно бачити плакат із моїм обличчям на людях — свідчення того, що робота, якою я займаюся двадцять років, щось значить не лише для моєї родини та друзів. Я ніколи до цього не звикну.

Але зараз я не мала на це часу. Була вже 7:47. Тож я перевдяглась у сорочку і чекала в операційній, розмовляючи з анестезіологом.

Я би собі не пробачила, якби все зіпсувала, особливо після того, як згаяла час, коли мені було двадцять та тридцять років. Я вважала себе дуже розумною, тому зосередилась на кар'єрі замість того, щоб турбуватися про шлюб та дітей. А потім одного дня прокинулась — і мені вже тридцять шість, і час спливає. Я ніколи не вважала себе тією жінкою, якій для повноцінного життя потрібні чоловік і діти, проте без них я повноцінного життя не мала. Моя брудна таємниця полягала в тому, що я хотіла більшого. Хотіла, щоб у мій день народження чоловік будив мене чашкою кави, а дитина пхала дурнувату саморобну листівку мені в обличчя. Прагнула мати родину.

Найімовірніше, всесвіт почув мене, бо того ж року на прогулянці, влаштованій організацією із запобігання самогубствам, я познайомилася з Декстером Гардінгом. Він був старший, за сорок, розлучений. Почав дивакувати тираду про те, як потрібно зав'язувати похідні чоботи (треба використовувати якийсь «хірургічний вузол», який я досі не вмію зав'язувати), був надто самовпевненим, щоб

попросити мій номер телефону, а ще розсмішив мене. Після першої ж нашої розмови я відчула, що він створений для мене.

Наступного тижня ми почали зустрічатися, на свята заручились і побралися вже через вісім місяців після знайомства.

Спроби завагітніти почалися тієї ночі, коли — захмелілі від шампанського — ми вирішили обійтися без презерватива й «побачити, що буде». То було два роки тому. Зараз я почувалася надто наївною, бо колись вірила, що це так просто.

Декс чекав на тротуарі біля клініки «Ріверсайд», коли я нарешті приїхала. Невисокий і стрункий, але неймовірно гарної статури, худорлявий, м'язистий із широкими плечима — той типаж, якого очікуєш на безлюдній стежці в лісових нетрях або на уроках катання на лижах у якомусь гірському шале, а не під стінами буржуазного репродуктивного центру в Мангеттені.

Він сунув руки в кишені й намагався видаватися невимушеним, але темні спітнілі пасма стирчали в різні боки, видаючи його з головою. Я уявила, як він нервово проводить рукою по волоссю, чекаючи на мене.

Була 7:55. Я спітніла й задихалася.

— Запізно?

— Ти мала бути тут годину тому, — дорікнув Декс. Він ненавидів спізнюватись. — Не розумію, як ти могла...

— Знаю, — перервала я його. — Я така зла на себе, просто... Будь ласка, скажи, що ми ще можемо встигнути.

Він видавався напрочуд ображеним, тож я додала ще одне відчайдушне «будь ласка».

І він пом'якшав.

— Гадаю, все буде гаразд, — буркнув він. — Я говорив із лікаркою Гілл і вмовив її відправити тебе одразу до операційної. Але ти маєш покvapитись.

Я видихнула з полегшенням. Я була новенькою у практиці лікарки Карли Гілл, але, якщо вірити нашій подрузі Талії, вона мала «творити дива». Я відчайдушно хотіла сподобатись їй.

— Мені дуже шкода, — сказала я.

— Усе гаразд, я про це подбаю.

Декс стиснув мої пальці, і я помітила, що безсонна ніч провела борозни на його щоках, додавши його шкірі жовтувато-сірого відтінку.

Мій чоловік, хоча й не відповідав загальноприйнятим стандартам краси, але, на мою думку, був із себе дуже гарний, з вольовою щелепою та променистими карими очима. Щоправда, його волосся завжди було надто розкуйовдженим, а обличчя видавалося суворим через шотландське коріння і кривий ніс (він розповів мені, будучи напідпитку, на нашому третьому побаченні, що зламав його, упавши зі сходів у будинку батьків у Сомервіллі, а не під час походу Солкентай-Трейл, як він переконував інших). Утім, я вважала, що вади додають Дексові чарівності, вирізняючи його з-поміж багатьох однотипних мангеттенських бізнесменів і лос-анджелеських акторів. Я мимоволі уявила дитину з темними очима Декса та його кривою усмішкою. Цей образ немов розтяв мене всередині, і я мусила відігнати від себе цю думку. Клініка «Ріверсайд» була шикарною та сучасною. Стіну за столом реєстраторки оздоблювали квітчасті шпалери, які ідеально пасували до пастельно-зелених стільців у чекальні. Інші три стіни прикрашали витвори мистецтва матерів: акварельні картини, на яких жінки годують грудьми чудових немовлят, графічні ескізи з вагітними, які ніжно споглядають свої роздуті черева. Мене охопила туга, коли розглядала ці картини. Це те, чого я хотіла. Саме цього. Чому все мало бути так важко?

Кілька людей крадькома глянули на мене, поки ми проходили повз фое, і швидко відвели погляд. Мене охопила сильна тривога. Не могла збагнути: мені смішно від того, наскільки абсурдно, що мене тут впізнають, чи хочеться плакати? Дивне було відчуття. Тобто я майже два десятиліття прагнула такої уваги, чи не так? І досягла омріяного успіху — ось що означає бути акторкою. Але все виявилось не так, як я очікувала. Це було більш... *нищо*. До фільму «Автор» усі, хто впізнавав мене, всміхались, або махали, або просили зробити зі мною селфі, наче я їхня знайома чи навіть подруга. Тепер же вони штурхали сусідів, шепотілися, прикриваючись долонями, і крадькома від мене фотографували. І це було схоже на глузування деяких моїх фанатів, які обговорювали в мережі мої зморшки навколо очей або моє волосся, яке вже починало сивіти, намагаючись зачепити мене. Наче людей ображало, що жінка мого віку досі може бути успішною. І від цього я почувалася незахищеною, вразливою.

Нас провели до маленької кімнати з дзеркалами. Я намагалася не дивитися на своє відображення, поки роздягалася.

Внутрішньовенно крапельно ввели якусь речовину під назвою «присмеркова анестезія». Я відчула невагомість і запаморочення.

— Почуваєшся добре? — Декс присів біля мого лікарняного ліжка, тримаючи мене за руку.

— Добре, — пробурмотіла я. — Хочу спати.

— Цього разу це станеться. Я відчуваю, — він поцілував мої пальці і чоло й тихо промовив: — Це буде справді важко. Нам доведеться працювати над цим увесь час, але я готовий зробити це, бо хочу бути з тобою.

Я всміхнулася. Він намагався відтворити репліку з фільму «Записник». Це був жарт, бо Декс ніколи не дивився кіно, навіть відоме. Перші кілька місяців, що ми були разом, я цитувала йому романтичні комедії, а він і не здогадувався — вважав, що я просто розумна. Коли він розкусив мене, то почав робити так само, намагаючись відшукати найменш відомі репліки, яких я не могла вгадати одразу.

— Правильно так: «Нам доведеться працювати над цим *щодня*», — виправила я його.

У його кишені загудів телефон, на мить відвернувши його. Він дістав його й насуплено подивився на екран, і, не відповівши, запхав назад.

— Ні, там «увесь час».

Я була впевнена, що маю рацію, але це було неважливо.

— Тобі варто відповісти на дзвінок, — прошепотіла я. Мій язик трохи заплітався. — Раптом це важливо.

— Що може бути важливішим за це? — спитав він з усмішкою в голосі. Я не могла цього так залишити, тому додала:

— У тій цитаті — «щодня».

— Ні, не так, — твердив Декс. Він не любив помилятися.

Потім мене повезли до операційної, пристебнувши ноги ремінцями. Я мала чекати на лікарку. Я дивилася на тріщину, що бігла стелею, то розпливалася, то ставала надто виразною.

Голова запаморочилась, і я пригадала, як у шість років запитала маму, звідки беруться діти. Вона завжди належала до тих матерів, які не приховують правди. Жодних милих казок про лелек, жодних ілюстрованих видань з докладним викладенням матеріалу про будову нашого тіла. Вона відвела мене до бібліотеки, і ми знайшли книгу про

розмноження. Потім вона залишила мене посеред сектора біології. Студенти останнього курсу згрудилися навколо нас, поки мама розповідала про яйцеклітини та сперму і що відбувається, коли чоловік і жінка палко кохають одне одного. Знадобилися десятиліття, щоб я зрозуміла, що це теж була казка.

Я чула, як відчинилися двері, а потім — раптова метушня, яка означала, що прибула лікарка Гілл. Вимовила останні слова — «будь ласка, нехай усе вдається» — а потім мої очі затріпотіли, і раптова хвиля втоми накрила мене.

М — іс Олкотт... Міс Олкотт, чуєте мене?...

— М-м-м, — пробурмотіла я.

Мої повіки злипалися. Знадобилися неабиякі сили, щоб розплющити їх і зосередитись на обличчі, що пливло перед моїми очима. Воно було зморщене та висохле, як у феї-хрещеної з казки. Вона запропонує героїні все, чого та так довго бажала, якщо виконає три завдання — моя лікарка зі штучного запліднення Карла Гілл.

Я спробувала підняти голову, але ліжко піді мною провалювалось і хиталось, тож я знову впала на подушку. Я була в післяопераційній палаті, довгій та вузькій, з єдиним вікном навпроти. Декс сидів на розкладному стільчику біля мене.

— Агов, — сказав він, взявши мене за руку. — Як почувашся?

Я намагалася відповісти, але не могла. І знову безсильно заплющила очі. Голоси, які я чула, лунали віддалено. Казали, що я досі під дією анестезії, але це скоро мине. Нема про що турбуватися.

— Анно, люба, зосередьтесь, бодай на мить, — просила лікарка Гілл. — У мене до вас кілька запитань.

Вона завжди називала мене «любою», «дороженькою» і «серденьком». Як моя бабуся, а може, одна з тих старомодних сімейних лікарів, які відвідують пацієнтів удома, носять потерту шкіряну лікарську валізку і є майже членами сім'ї.

— Гаразд, — пробурмотіла я.

— Ваше повне ім'я?

— Ан... на... Вік... Вікторі... — я намагалась вимовити «Вікторія», але мій язик здавався таким завеликим, що важко було поворушити ним, особливо коли вимовляла ці приголосні. — Анна Олкотт.

— Непогано, люба. І ви знаєте, яке сьогодні число?

На секунду мій мозок цілковито спорожнів. Час не мав значення. Існувало лише світле безмежжя, у якому ми всі плавали, наче в супі. А тоді:

— П'я... п'ю... п'яте, — щоправда, в мене вийшло як «п'яне». — П'яте жовтня.

— Дуже добре, — лікарка Гілл поплескала мене по руці. — Чудово, відпочивайте. Я зайшла, щоб повідомити, що сьогодні все минуло добре. Ми вилучили дев'ять яйцеклітин.

— Дев'ять? — невпевнено повторила я, розмірковуючи, чи правильно все почула. Це було так мало. *Дев'ять*. — Це... це погано, чи не так?

— Я цим дуже задоволена, — твердо сказала лікарка Гілл, але мені здалося, що я помітила втому в її очах.

Мабуть, вона подумала, що я одна з тих жінок, які здебільшого покладаються на гугл і довіряють форумам, де обговорюють безпліддя, більше, ніж людям із медичною освітою. Вона погладила мою руку. — Просто повірте в цей метод, люба.

Я кивнула, змушуючи себе уявити стіни її кабінету, увішані світлинами усміхнених жінок із пухкими щасливими немовлятами на руках. Їхні очі дивилися на мене щоразу, коли я сиділа на стільці перед її робочим столом.

«Довірся їй, — неначе казали всі вони. — Вона творить дива! Лише поглянь на нас».

Решту запитань я проковтнула, адже лікарка Гілл дістала маленький чорний планшет і щось набрала на екрані.

— Я надсилаю в аптеку рецепт на прогестеронові свічки. Пам'ятайте: їх потрібно зберігати в холодильнику. Це дуже важливо.

— В холодильнику, — повторила я. Облизала губи і спитала так чітко, як змогла: — Я відчую якийсь біль?

— Ви можете відчувати певний дискомфорт, коли дія знеболювального мине, але нічого такого, чого не здатні витримати. Можете вжити невелику дозу аспірину, якщо стане надто важко.

Вона сказала мені, щоб я відпочила трохи, а вона зайде з новинами вранці. А потім легкою ходою вийшла в коридор і попрямувала до іншої післяопераційної палати, іншої подружньої пари, сповненої надій.

Я заплющила очі й спробувала вдихнути в себе більше оптимізму. З моєю роллю покінчено принаймні на деякий час. Але важко було зберігати оптимізм. Надто відволікав вир емоцій, що захлеснув мене. Мимоволі я згадувала кілька найгидкіших дописів, які надіслали мені незнайомці після прем'єри фільму «Автор» — на кшталт «Коли це Анна Вікторія Олкотт встигла постаріти» і «Хто захоче дрючити цю стару суку?» Це жахливо. І все тому, що я геть не схожа на себе у двадцять років, коли грала найкращу подружку якоїсь іншої вродливішої акторки.

Я старішала. Це був просто факт. Може, я була також надто старою і для цього. Я уявила яйцеклітини в моєму тілі як зіпсовані виноградини. Кислі, гнилі плоди з плямистою шкіркою та волохаті від цвілі, прогнуті всередину. Може, егоїстично робити те, що я роблю.

Я глитнула, відчуваючи провину, невдачу та розчарування — все в одному.

— Агов, це ж хороша новина, — сказав Декс, стискаючи мою руку. — Вона ж казала: нам потрібна лише одна.

Принаймні тут він не помилявся. Нам потрібна була лише одна.

За годину дія ліків минула, а через дві години медсестра вже повідомила, що я можу їхати. Усе моє тіло нило, доки організм відновлювся після загального наркозу. Я почувалася тендітною, майже крихкою. Наче хтось просунув руки в моє тіло й скрутив мої нутрощі, а потім викрутив мене, мов кухонний рушник. Коли я поцікавилася в медсестри, чи це нормальний стан, вона запевнила мене, що деякого болю варто очікувати, і запропонувала води, поки я чекала в фое. Декс вийшов надвір зустрічати автівку.

Я намагалася дихати попри біль. «Якщо це подіє, увесь біль буде того вартий», — казала я собі.

Реєстраторці Корі було років двадцять п'ять, і вона була гарненькою, як, здавалося, і кожна жінка в Нью-Йорку: упевнена і вишукана, чиста шкіра й відсутність макіяжу, темне волосся і темні очі. Крім неї, зі мною в чекальні була одна жінка, вагітна брюнетка, чиє обличчя було приховано за надто потріпаним журналом *Vogue*. З обкладинки на мене дивилася моя подруга Шивон Волш: звужені очі, стиснуті губи, вона випромінювала холоднокровність.

Найімовірніше, журнал був старим. Світлини Шивон не з'являлися в пресі після її останнього фільму, який вийшов багато років тому. У дев'яності роки вона була «дівчиною мрії», працювала зі Скорсезе та Фінчером, коли я боролася за гостьові появи в денних телесеріалах. Свою першу номінацію на «Оскар» вона здобула раніше, ніж досягла віку, з якого дозволено вживати алкоголь, а через два роки виграла цю чортову премію, майстерно обійшовши Меріл і Гвінет. Я втратила лік: на скількох журнальних обкладинках її бачила, скільки статей про неї прочитала, зі скількома знаменитими красивими чоловіками вона фотографувалася. Колись я фантазувала — не про те, щоб бути нею,

а мати її за старшу сестру. Уявляла, як вона бере мене під крило, навчає користуватися помадою, зав'язувати шовковий шарф і зачаровувати агента з добору акторів. Можливо, тому що я зростала без мами, не маючи ані братів, ані сестер, але я завжди прагнула мати близьку подругу, щоб наслідувати її.

А може, річ просто в ній. Шивон Волш. У дитинстві я дивилася фільми за її участю, як і решта світу. Вона багатогранна особистість і будь-яку роль грає природно і невимушено. Гадаю, кожен в Америці мріяв, щоб вона була їхньою найкращою подругою або коханкою.

Коли я зрештою зустріла її, то дуже нервувалася. У мене тремтіли руки, і я ненавмисно пролила на себе чай. Я згорала від сорому. Думала, що зараз вона чемно попроситься, а потім швидко втече якнайдалі від мене. Натомість вона наполягла, щоб ми обмінялися сорочками, стверджуючи, що інцидент стався з її вини і вона мене ошелесила. Попри мою незгоду вона затягла мене до ванної й не пішла, поки ми не обмінялися сорочками, а я не позбулася слідів від чаю й не опанувала себе. Саме такими я і уявляла стосунки з сестрою.

Загудів мій телефон, вирвавши мене зі спогадів. Я подивилася на екран і побачила номер моєї рекламної агентки Емілі Чапмен. Кілька секунд я розмірковувала, а потім натиснула кнопку «відхилити». Надто сильним було запаморочення від ліків, тож мені було важко спілкуватися зараз. Я почала перебирати стіс журналів, що лежали на столі поряд, і мене мов полум'ям обгорнуло, коли помітила випуск Rolling Stone за минулий місяць. Я не була на обкладинці, але в нижньому лівому кутку був заголовок: «Анна Вікторія Олкотт хоче, щоб ви знали, який вигляд має справжня жінка».

Заголовок мені не подобався, хоча й містив цитату з мого висловлювання. Ішлося про те, що я не планую фарбувати волосся й позбуватися зморшок, які вже почали розповзатися по моєму обличчю. Тоді мені здавалося, що я беру участь в обговоренні жіночих тіл, які старіють. Я навіть розповіла історію про те, як збунтувалася проти виконавчого директора студії, який натякнув мені на ліфтинг обличчя, бо «ніхто не повірить, що твій партнер по знімальному майданчику готовий зайнятися сексом з жінкою твого віку». Мій партнер, до речі, був на десять років старший за мене.

Але тепер, гортаючи журнал, я переймалася, що це прозвучало так, наче я засуджую жінок, які вдаються до таких процедур, мовляв, вони

якісь «не справжні». Мене непокоїло, що я не змогла дібрати влучних слів, навіть коли це було важливо для мене.

Двері клініки розчахнулись зі скрипом і увірвався раптовий осінній вітер. Вирішивши, що Декс, імовірно, вже впіймав автівку, я підвелася і, кривлячись, рушила надвір, ненароком зіткнувшись із жінкою, яка щойно увійшла.

— Перепрошую, — сказала я, кидаючи погляд на неї. Вона не була схожа на тих жінок, яких я зазвичай бачила в клініці. Значно старша, цілковито сива, з глибокими зморшками навколо широких і нерухомих очей, мов скам'янілих. Років за шістдесят, щонайменше.

Я чула, як Кора гукає з-за стійки реєстрації:

— Міс Прічер, ви ж знаєте, вам не дозволено...

Жінка, здавалося, не помітила, що до неї звертаються. Вона кліпнула очима і витріщилася на мене.

— *Ви*, — вона вказала на мене. — Я знаю вас... Ви Анна Вікторія Олкотт, чи не так? З «Автора»?

Я всміхнулася, задоволена, і сказала:

— Дякую, що дивитесь.

Вона обвела мене поглядом, і мої плечі напружилися. Чомусь, якщо ти висловив свою думку щодо старіння жінок, кожен вважає, ніби має право обговорювати це з тобою. Утім, зараз я була не в гуморі, щоб відповідати на запитання про свій вік. Я хотіла бути вдома, із чашкою чаю в руках і грілкою, притиснутою до мого здутого черева.

— Перепрошую, але мій чоловік чекає, — сказала я, боязко оминаючи її.

— Стривайте! — гукнула вона, однак я вже була за дверима.

Надворі було холодніше, ніж я очікувала — так холодно, що здавалося, наче сухий зимовий вітер висмоктує всю вологу з мого обличчя, від чого шкіра під очима натягується й дубіють ніздрі. На щастя, Декс був прямо за рогом і махав рукою великому чорному позашляховику, який щойно зупинився.

— Дексе! — гукнула я, підіймаючи руку.

І тоді я почула цей звук — тихе клацання затвора фотокамери. Коли ж я озирнулася, жінка з клініки — *міс Прічер* — поспішала вулицею, ховаючи в кишеню телефон, і навмисно не дивилася на мене.

В «она мене сфотографувала?»

Я була ошелешена. Зазвичай я б залюбки сфотографувалася з прихильницею, але я була біля репродуктивного центру. Ба більше, частина вивіски могла навіть потрапити в кадр.

Найгіршим було те, що я навіть не помітила, як вона сфотографувала мене. Наче впіймала на камеру щось інтимне, вразливе. Незнайомка могла зафіксувати ту мить — і це гнітило мене.

Я хотіла розвернутися, думала наздогнати її й чемно попросити видалити світлинку, запропонувавши натомість зробити селфі з нею. Та мене відволікла інша жінка, яка стояла через дорогу і зиркала в мій бік.

На ній були великі сонцезахисні окуляри та блакитна бейсболка. Бейсболка з окулярами — таке поєднання я бачила сьогодні біля мого будинку в Брукліні. Та сама жінка, яку я бачила там.

Я застигла, мене охопила тривога. Дивно було бачити її знову саме тут. Невже вона... *стежила* за мною від самого Брукліна?

Мене мов обдало жаром, щойно про це подумала.

Боже мій, я занадто високої думки про себе. Авжеж, ця незнайомка не стежила за мною від самого Брукліна. Я ж не Ріанна. Це просто параноя: не можу викинути з голови жінку, яка сфотографувала мене. Це був Нью-Йорк — люди прямують тими самими лініями метро, виходять на тих самих станціях, відвідують ті самі кав'ярні та офіси. Тут завжди перетинаєшся з тими самими людьми — це невідворотно в такому густонаселеному місті.

Я востаннє глянула на жінку і швидко пішла геть.

Того вечора мій живіт так сильно здувся, що було важко ходити, а глибоко дихати майже неможливо. Аспірин трохи допоміг, хоча й не повною мірою. Годину я прочісувала форуми, щоб дізнатися, чи безпечно вживати щось міцніше, але все було заборонено під час ЕКЗ. Зрештою я здалася.

І, щоб якось відволіктися, почала наводити лад в гостьовій кімнаті, яку ми використовували як кабінет і складське приміщення, відколи оселилися два роки тому. Я запевняла себе, що намагаюся чимось себе зайняти, але насправді я раділа. Нарешті, сподівалася я, тут буде дитяча кімната. Ми пофарбуємо стіни у фіолетовий, блакитний або

зелений колір, купимо маленьку шафу, книжкову полицю та ліжечко, розвісимо яскраві малюнки. Мене пройняло тремтіння, коли я все це уявила.

Я перебирала коробку зі старими сувенірами з кінострічки «Зачаровані», поки Декс стовбичив у дверях, обговорюючи плани на День подяки: він хоче відвідати батьків у Массачусетсі, хоча ми вже домовилися летіти до Бербанка й провести вихідні з моїми батьком та мачухою. Я вчасно кивала, але була розсіяною. Деяких речей із «Зачарованих» я не бачила останні двадцять років.

Декс казав, що цього року його сестра Арло приїде зі своєю новою подругою, коли я відсунула величезну коробку й побачила дошку для серфінгу, приставлену до стіни — моя нагорода «Вибір підлітків» 2008 року.

Я всміхнулася. Я отримала її за перший сезон «Зачарованих» — єдина нагорода, на яку мене взагалі номінували. Мені було лише дев'ятнадцять років, і Саммер Дей була першою роллю в моєму житті. Приймаючи цю нагороду, я була впевнена, що вона стане моїм великим проривом. Зараз, згадуючи про це, я усвідомлюю, якою була наївною, але тоді це здавалося цілком реальним.

Було багато причин, чому не вийшло. Мережа зіпсувала нам графік, і рецензії виходили грубі й дещо сексистські. Але була в цьому й моя провина. Я була надто юною, щоб відповідати за проведення шоу, надто сором'язливою, щоб виступати на пресконференціях, надто недосвідченою, щоб вести справи з агентами та менеджерами. Коли телесеріал «Зачаровані» скасували ще до виходу нашого другого сезону, було зрозуміло, що провалилося не шоу, а я.

Після того я вирішила, що більше ніколи не сприйматиму успіх як належне. Наступні двадцять років я погоджувалася на кожну роль, яку мені пропонували: грала сестер, колег та найкращих подруг. Працювала сумлінніше за всіх, заприсяглася, що, коли отримаю другий шанс, то буду до нього готова. Але минали роки, потім десятиліття, і, хоч я завжди могла знайти стабільну роботу, тієї проривної ролі так і не було. Дотепер.

Задзвонив мій телефон, різко вертаючи мене до кімнати. Я схопила його з підлоги й подивилася на екран: знову моя агентка Емілі.

— Я маю відповісти. Це Емілі, — сказала я Дексу.

Усмішка, приклеєна до обличчя Декса, коли він говорив про свою родину, поблякла.

— А ти не можеш перетелефонувати їй? Ми ж дещо обговорюємо. Я похитала головою.

— Вибач, я вже відхилила її дзвінок раніше. Я справді маю дізнатися, що їй потрібно.

Він насупився. Я відвернулася від нього, підносячи телефон до вуха.

— Привіт, Ем.

— Анно, привіт! Я так рада, що змогла до тебе додзвонитися.

Емілі була родом з Лондона й розмовляла з тим вишуканим британським акцентом, який додавав чарівності її словам. Я уявила її в повсякденному вбранні: чорний блейзер, накинутий поверх білої футболки, ідеально мішкуваті джинси і туфлі на невисоких підборах, і поверх усього цього — прямокутні чорні окуляри, лиску чорне волосся, завжди зібране у хвіст на маківці. Каліфорнійська невимушеність у довершеному вигляді. У фірмі Емілі я працювала ще підлітком, коли знімалась у фільмі «Зачаровані», але клієнткою Емілі я стала лише два роки тому після того, як моя колишня піар-агентка Кетрін вийшла на пенсію.

— Послухай, — сказала Емілі. Її голос лунав жваво, але приємно, як завжди. — Хотіла зв'язатися з тобою, щоб упевнитись, що вечірка зі спонсорами в п'ятницю ще актуальна.

— У мене ще одна вечірка зі спонсорами? — я зупинилася, намагаючись пригадати, чи казала Емілі про це раніше. Можливо, ні. Останнім часом багато всього відбувалося. Коли я погодилася на роль в «Авторі», всі учасники припускали, що це буде фільм, який крутять в інді-кінотеатрах і на фестивалях кілька місяців, перш ніж він тихо відійде в тінь — роль, якою я могла б пишатись, але точно не та, завдяки якій я стану селебриті. Пригадую, як запевняла Декса, що хочу зробити перерву в акторській діяльності, коли все це закінчиться. Я працювала з дев'ятнадцяти років і хотіла перепочити й зосередитись суто на родині.

Годі й казати, що жоден з нас не був готовий до того, що відбулося два місяці тому на кінофестивалі в Торонто, коли кінострічка «Автор» здивувала геть усіх, вигравши «Приз глядацьких симпатій». Відтоді кіностудія докладала максимум зусиль, намагаючись надолужити місяці змагання за премію «Оскар». Я літала туди-сюди — з Нью-

Йорка до Лос-Анджелеса — на приватні покази та вечірки зі спонсорами, відвідувала всі церемонії нагородження та урочисті заходи, куди діставала мені запрошення Емілі. Уперше у своїй кар'єрі я почувалася справжньою кінозіркою. Зненацька зіркові стилісти укладали моє волосся й робили макіяж, а дизайнери, які ніколи про мене не чули, пропонували створити розкішне дизайнерське вбрання для червоної доріжки. Мене фотографували з найвродливішими людьми у світі. Минулого тижня Леонардо ді Капріо заявив, що йому дуже сподобався мій фільм. *Леонардо ді Капріо*. Плакат з його фото висів у моїй кімнаті, коли мені було тринадцять.

Я почала привертати увагу режисерів, яких обожнювала все життя. Кілька років тому Емілі переслала мені сценарій Софії Копполи. Пам'ятаю, як сміялася голосно, коли він потрапив до моєї вхідної пошти. Я думала: дивно, що це відбувається зі мною зараз, коли я вже починала розмірковувати, чи варто відступитися. Мені не було шкода себе, нічого такого не було. Просто це було дещо сюрреалістично на кшталт: «О, яким химерним буває життя».

Звичайно, момент було обрано не зовсім слушний. Я б не починала ЕКЗ, якби знала, що буду надто зайнята і проводитиму багато часу в подорожах. Але на ЕКЗ наважуються й жінки, чий вид діяльності стресовіший і передбачає ще більшої відповідальності, ніж мій. Я не мала права скаржитись.

— О, і ще ми змогли домовитись про твій виступ у Сета Маєрза, — повідомила Емілі. — У четвер двадцять восьмого. Тобі буде зручно?

Якусь мить я була надто ошелешена, що і словом не проходила. Ніколи раніше не з'являлась у шоу «Пізно вночі». Вболівала за багатьох колег, які з'являлися у вечірніх шоу для просування наших фільмів, проте мене ніколи не запрошували.

— Справді?

— Так, справді, — сказала Емілі, сміючись. — Це твій зірковий час, Анно. Скільки ще разів мені повторити?

Я відчула різке запаморочення, яке швидко перетворилося на тривогу. Важко буде викроїти трохи часу. Усе залежало від того, що буде з вилученими яйцеклітинами, адже я могла повернутися до клініки на операцію за тиждень-другий. Тож не знала напевне, скільки часу знадобиться на відновлення, чи є сенс брати участь у ток-шоу.

Але це був Сет Маерз. Я обожнювала його, відколи він почав вести «Суботній вечір у прямому ефірі».

— У мене вийде, — сказала я їй, сподіваючись, що так і буде. Краєм ока побачила, як Декс насупився ще більше.

— Чудово. Я надішлю тобі запрошення, щоб ти не забула позначити цю дату в календарі. А хочеш, я сама запланую зустріч у календарі?

Останнім часом Емілі бронювала для мене багато заходів, тож зрештою я поступилась і дала їй пароль від мого календаря. Так було зручніше для нас обох.

— Це було б чудово, — сказала я їй. — Дякую.

— До твоїх послуг. Зараз ти моя найбільша клієнтка, і ці кілька місяців будуть найважливішими в твоїй кар'єрі, — сказала Емілі. — Знаю, це все захопило нас зненацька, але все буде добре, я це відчуваю. До лютого я їм, сплю й дихаю Анною Вікторією Олкотт. Це все, заради чого ми працювали.

Емілі ніколи не приховувала своїх амбіцій. Вона випромінювала їх, наче феромони. Я знала, що для неї це так само важливо, як і для мене.

— Ти подумала щодо Лос-Анджелеса? — спитала вона. Емілі запропонувала мені поїхати до Лос-Анджелеса на місяць чи два в розпал голосування в кіноакадемії, щоб я могла відвідувати пресконференції та покази на червоній доріжці будь-коли. Я сказала, що поміркую, вирішивши не квапитися з відповіддю, доки не дізнаюся, чи було успішним ЕКЗ.

— Я ще не вирішила, — відповіла я. — Досі чекаю, як усе обернеться.

— Добре, — сказала вона, збагнувши, що я мала на увазі. — Авжеж.

Емілі знала, що я наважилася на ЕКЗ. Я згадувала про це під час нашої останньої вечері, щоб пояснити, чому не вживаю алкогольних напоїв. І, хоча я вже не порушувала цієї теми, ми обидві знали, що означає «чекаю, як усе обернеться».

— Знаю, боротьба за «Оскар» може страшенно виснажувати, — додала вона, — але, присягаюся, ми вже на фінішній прямій. Лише кілька місяців роботи можуть змінити все твоє життя.

Тривога охопила мене. Вона й гадки не мала, що таки мала рацію.

Доки я розмовляла, Декс пішов на кухню перекусити. Коли я увійшла слідом за ним, він стояв, схилившись над холодильником.

— Навіщо Емілі телефонувала цього разу? Хоче, щоб ти пішла на якусь нову вечірку? — його голос лунав різко, слово «вечірка» прозвучало як щось легковажне. Я здригнулася.

— Це не *просто* вечірки, — сказала я, захищаючись.

Він кинув погляд на мене.

— Ти ж знаєш, я не це хотів сказати.

Я мовчки проковтнула образу. Знала, що не це. Він завжди схвалював мою роботу. Просто зараз не слухна нагода. Ми були настільки зайнятими останні кілька місяців, що майже не бачились. Час ніколи не працював на мене.

— То що там? — спитав він, зачиняючи дверцята холодильника. — Щось не так?

— Звичайно ж, ні! — я видушила з себе усмішку. — Все чудово.

Декс підняв брову, не повіривши мені. Це була одна з його рис, яка мені відразу сподобалась: здавалося, він завжди знав, що я кажу «все гаразд» лише для того, щоб не засмучувати інших. Проте останнім часом я відчувала приховане розчарування щоразу, коли він так на мене тиснув. Хіба недостатньо, якщо я *кажу*, що все гаразд? Невже я справді маю викладатися на всі сто, щоб він також мені повірив?

— Почуваюся негідницею через те, що на щось скаржуся, — обережно промовила я.

— Але? — не відставав він.

Я потерла перенісся.

— Можливо, я... трохи перевантажена. Так багато всього відбувається просто зараз. Шкода, що все це відбувається одночасно.

— Мені теж, — сказав він, і я знову захотіла захиститися, перш ніж він продовжив: — Але ми все подолаємо. З досвіду знаю, що народження дітей усім дається важко.

З досвіду? Я глянула на нього, насупившись. Ішлося про нас? Чи про когось іще, якийсь інший досвід, про який він не розповідав мені?

Колись Декс вже був одружений з французько-ліванською професоркою, яка мешкала в Лондоні, на ім'я Аделін Жуда. Він завжди намагався уникати розмов про неї. Побралися вони надто швидко, а потім розійшлися, усвідомивши, що хочуть різного — єдине, про що він мені розповів.

Одного разу я спробувала розшукати її в мережі. Вона була розкішна, неймовірно висока і струнка, з дуже довгим темним

волоссям і найдосконалішими губами, які я колись бачила поза рекламою косметики. Переглянувши ту загальну інформацію, яка була доступна на її особистих сторінках у фейсбуці та інстаграмі, я не збагнула, чого такого «різного» вони могли хотіти. Але Декс якось згадував, що її загалом не цікавили діти, тож я подумала, що, напевно, йшлося про це. Декс хотів родину, а Аделін — ні.

Однак зараз, коли він сказав «з досвіду», щось у його обізнаному тоні змусило мене замислитись, чи є щось іще, про що він мені не розповів. Пролунало так, ніби це вже було в його житті, але раніше він мені нічого такого не казав.

Я подивилася на нього.

— Ви з Аделін колись намагалися зачати дитину?

Він відповів швидко:

— Ні.

Я відчула, як стискається шлунок.

— Справді?

— Просто до наших планів діти не входили, — м'яз у його щелепі смикнувся. Він не дивився на мене. А за мить додав: — Адді чітко дала зрозуміти, що вагітність її не цікавить.

Адді. Ніколи не чула, щоб він називав так свою колишню.

Ми з Дексом нічого не приховували одне від одного. Фактично ми були знайомі більш ніж два роки, але це ніколи не мало жодного значення, адже ми завжди обговорювали все. Я відчувала, що він розуміє мене краще, ніж будь-хто інший, і навпаки. Але все, що було пов'язано з Аделін, завжди було складним і болісним. Я помітила, що щоразу, коли я намагалася розпитати його про попередній шлюб, ми завжди якось оминали цю тему. І зараз, почувши, що він називає її «Адді», я усвідомила, що в його житті були події, про які я нічого не знала, людина, яка знала про нього те, чого я не дізнаюся ніколи.

Я кахикнула.

— Це тому?..

— Анно? — перервав мене Декс. — Ти залишила їх тут?

Декс рідко сердився, але коли це траплялося, він мовив повільно й суворо, наче я була дитиною, яка зробила щось не так. Я обернулася і побачила на стільниці медичну сумку з прогестероновими свічками з яскраво-червоною наліпкою «ОДРАЗУ ДО ХОЛОДИЛЬНИКА», що, здавалося, зиркала на мене.

Я приголомшено дивилась на неї, насупившись.

— Я поклала їх до холодильника вчора ввечері, — я чітко пам'ятала, як відчинила дверцята холодильника і поклала ту сумку на полицю поруч із вівсяним молоком.

Декс глянув на мене, а потім опустив очі додола. Його губи склалися в тонку нитку. Він не всміхався і не супився.

— Я це *зробила*, — сказала я знову, трохи різкіше, ніж хотіла. Здавалося несправедливим, як він вважав, що саме я схибила.

— Гаразд, — мовив Декс, хоч я бачила, як він стримує роздратування. — Зараз ти вживаєш тонни ліків, важкі думки обсіли твою голову, отже, таке могло статися. Принаймні ці ліки, на відміну від попередніх, не треба вживати в певний час.

Я відчула, як тілом розходитьесь щось тривожне, коли Декс узяв сумку і жбурнув її у смітник. Він казав про пляшечку «Люпрону», яку я забула поставити в холодильник місяць тому. «Люпрон» був неймовірно дорогим лікарським засобом від безпліддя, який завжди треба було зберігати за температури мінус двадцять п'ять градусів за Цельсієм і вживати в *чітко* визначений час упродовж дня, щоб він подіяв. А я залишила пляшечку на ніч поза холодильником, і він зіпсувався. Ми з Дексом мусили терміново вирушити до аптеки, мимохідь зателефонували до клініки, щоб лікарка Гілл могла нашвидкуруч надіслати новий рецепт і я не пропустила ін'єкції у визначений час.

Я глитнула, розуміючи, про що він думає. Якщо я була настільки розсіяною, що залишила на столі ті ліки, то чому не могла залишити й ці?

— Я це владнаю. Можу, напевно, зателефонувати лікарці Гілл і попросити її надіслати сьогодні новий рецепт, — промовив Декс, стискаючи моє плече.

Він пішов, а я затрималася на кухні ще на кілька хвилин, подумки перебираючи все, що робила вчора ввечері, заповнюючи прогалини пам'яті. Жодної згадки. Утім, у цьому і полягає неможливість щось згадати, хіба не так? Ти не *усвідомлюєш*, що чогось не пам'ятаєш. Те, що спадає тобі на думку, видається правдою, навіть якщо це хибна думка.

Мене тривожило, що я не можу покладатися на власну пам'ять. Яких іще самопожертв варто було від мене очікувати, щоб сталося

диво? Я вже віддала тіло, гормони, час. А тепер, здається, схибнулася розумом.

І я ще навіть не була вагітна.

Іо Прічер, 1987

Іо ніколи не зустрічалася з біологічними батьками. Їй здавалося це дивним, але її подруга Мей казала, що це цілком нормально за таких обставин. Мей казала, що справжні батьки не хочуть зустрічатися з жінками, яким платять за сурогатне материнство, адже тоді їм важче уявляти дитину своєю.

Відбулося все так: батьки домовилися, що Ио приїде до Мангеттена до стерильної на вигляд клініки, розташованої на тридцять дев'ятому поверсі хмарочоса в центрі міста. До неї в палату увійшла лікарка, сказала їй роздягтися й лягти на стіл, а тоді провела процедуру штучного запліднення. Це було швидко. Трохи схоже на щорічний медогляд, за винятком того, що потім довелося лежати на спині з піднятими догори ногами ще тридцять-сорок п'ять хвилин.

Щоправда, не це уявляла Ио, коли Мей сказала їй розглянути пропозицію щодо надання послуг сурогатного материнства. Мей розповіла, що була сурогатною матір'ю торік, і подружжя, якому вона народила дитину, заплатило їй десять тисяч доларів. А це чималі гроші, набагато більші від тих, які Ио одержувала будь-коли. Десять тисяч доларів могли багато чого змінити. За ці гроші можна купити автівку і внести початковий внесок за квартиру в чудовому районі міста. Це справді могло змінити її життя. А ще Мей казала, можливі й інші вигоди, про які Ио могла лише мріяти.

— Які саме вигоди? — хотіла знати Ио.

Але Мей лише вимовила:

— Просто почекай. Не я маю повідомляти тобі.

Іо насупилася. Їй не подобалася таємничість. Мей зростала бідною як церковна миша. Так само й Ио. Вона вважала, що багатії намагаються купити те, що самим не до снаги, як завжди. Намагання купити життя. Казали, що для таких, як Ио та Мей, зроблять будь-що, якщо ті дадуть їм те, чого вони так прагнули.

Але десять тисяч доларів — чималі гроші, і Мей казала, що робота легка. Вона стверджувала, що такі люди вмотивовані, і їм потрібна

лише молода й здорова жінка.

— І, очевидно, найважливіше, щоб у тобі була... — але тут Мей зупинилась і промовчала, перш ніж закінчити: — *віддача*. Найважливіше, щоб ти була налаштована бути гарною матір'ю, поки вагітна, розумієш? Вони хочуть, щоб ти правильно харчувалася, робила фізичні вправи. Загалом щоб дитина народилася здоровою. Тобі дуже пощастило, що вони обрали саме тебе.

Тоді Іо не знала, якою важкою виявиться та остання частина. Її гнітили здебільшого біль від переймів, а потім — розставання з дитиною. А виявилось, що ця частина була цілком прийнятною. Насправді важкою була сама вагітність, і про це ніхто ніколи не попереджав Іо. Їй ніколи не казали, що її шкіра буде надто сухою і здаватиметься, що от-от лусне, її зуби кровитимуть під час кожного чищення, а через нестерпний біль у тазостегнових суглобах вона не зможе спати.

А ще були примхи. Боже мій, примхи. Вони досі являлися їй у нічних жахіттях. Прокинувшись, вона обмацувала свій живіт у темряві і була майже впевнена, що він опуклий і дитина досі всередині — страшний сон наздогнав її в реальному житті. А намацавши плаский живіт і обвислу шкіру, прямо-таки схлипувала від полегшення. *Дякувати Богові*.

Дякувати Богові, все скінчено.

Іноді, коли жахіття ставали справді нестерпними, Іо згадувала слова Мей: «Тобі так пощастило».

Іо знала, що їй пощастило. Людей із двома ногами також вважали щасливчиками, проте це не означало, що не буде болісно, якщо одна з них потрапить у капкан. Те, що робить тебе щасливим, також може завдати страждань. Іо хотіла, щоб люди замість того, щоб радити жінкам бути вдячними за страждання, спробували їм допомогти.

І було ще одне, про що не сказала Мей. Адже Іо розуміла, що Мей помилково вжила слово «віддача». Вона не бачилася з Мей, відколи та почала верзти нісенітниці. Утім, найімовірніше, Мей хотіла вжити «відчай».

Найважливіше — ти впала у *відчай*.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ